

Manden med de positive problemer

John Kørner er en af Danmarks største og bedst sælgende kunstnere, og nu åbner Charlottenborg den hidtil største udstilling med hans værker, "Altid mange problemer". Mød manden, der blev kunstner, fordi han lod være med at lytte til advarslerne





John Kørner i sit værksted på Amager inden udstillingen på Charlottenborg, som bliver den største med hans værker. Over 1000 kvm på Charlottenborg kan han sprede sig på. Foto: Peter-Emil Witt

Af Henrik Nordskilde

I nd imellem kan københavnere, der lægger vejen forbi Nørrebro, iagttage en af de lokale beboere, en høj, venligt udseende mand på snart 50 år, sidde på en bestemt bæk tilsyneladende uden noget særligt formål. Men også kun tilsyneladende, for **John Kørner** har en grund til at være der.

Bænken kommer i brug, når tingene går ham imod. Når han ikke kan få knækket koden til et projekt, han er i gang med, som f.eks. op til den over 1000 kvm store udstilling, der åbner i denne uge på **Charlottenborg**. Udstillingen rummer både ældre og nye værker fra kunstneren, der i mere end 20 år har kommenteret sin samtid med optrædender, installationer og malerier. For mange vil han være kendt som ham, der i 2008 skabte debat, da han malede 16 billeder af dræbte danske soldater i Afghanistan. Ét billede for hver soldat. Han kom igen i fokus i 2010, da han som en af ti kunstnere leverede udsmykning til Frederik VIII's Palæ på Amalienborg og måtte skabe et nyt værk, da det første blev afvist af kronprinsparret. Igen var temaet døde soldater.

Fortsætter side 6

JOHN KØRNER PÅ CHARLOTTENBORG

UDSTILLINGENS NAVN
er "Altid mange problemer"

UDSTILLINGEN på Charlottenborg er åben fra 18. juni – 13. august.

DEN VIL BÅDE INDEHOLDE nye værker og nogle af Kørnens væsentligste maleriserier, bl.a. "Kvinder til salg", "War Problems" og "Outdoor Struggling".

Rekorden på bænken er "et par timer", forklarer han, da han har taget plads i køkkenet i sit store atelier på Amager.

John Kørner taler langsomt, når han fortæller om sin baggrund og sit arbejde. Han er åben og nysgerrig, men med en stor eftertænksomhed, der gør, at ordene træder prøvende ud af munden, mens blikket vandrer rundt i lokalet. På et tidspunkt rammer blikket den kop te, der står lige foran ham, og i et splitsekund løfter hans øjenbryn sig i noget, der ligner overraskelse, selvom han selv har placeret koppen på bordet. Det er en mand, der tillader sig selv at blive opslugt og holde pauser, ligesom på bænken.

"Jeg giver mig selv lov til at sidde på den bænk, lige så længe jeg vil. Der er ikke noget stress. Det gælder om at få ro i kroppen. Få udvisket en skuffelse eller noget, der ikke fungerer. Jeg har f.eks. været voldsomt irriteret over nogle ting i forbindelse med den kommende udstilling på Charlottenborg. Jeg havde en ambition om, at det skulle være på en ganske særlig måde, og jeg troede, jeg kunne arbejde mig igennem det med et snuptag. Det kunne jeg ikke. Men det endte faktisk, som jeg havde forestillet mig, fordi jeg slap det. Jeg skal simpelthen smide det fra mig i en periode."

Det begyndte med en cykel

Han smider det fra sig ved at sidde på bænken, ved at gå i gang med at male noget helt andet end det værk, han er kørt fast i, eller ved at tage sin mountainbike og køre en tur i skoven. John Kørner har tydeligvis noget med cykler. Flere steder i atelieret holder og hænger der cykler, og da han var barn på Lolland, var det netop en cykel, der første gang gav et fingerpeg om hans trang til at udtrykke sig kunstnerisk.

"Jeg fik designet en cykel. I stedet for at ligne en traditionel cykel, skulle den have en ekstra lang forgaffel, så den lignede en motorcykel, og den skulle males om. Den proces var jeg voldsomt optaget af. Jeg var optaget af at sætte mit præg på tingene, at de fik deres eget særlige udtryk. Det kunne være en cykel eller de modelskibe, jeg lavede."

Senere, efter et udvekslingsophold i USA, hvor han bl.a. havde beskæftiget sig med kunsthistorie og tegning, gik han i lære som tømrer.

Men oplevelserne i USA havde givet ham mod på at arbejde med kunst, og han luftede over for familien, at han senere ville søge ind på en kunstnerisk uddannelse. Det blev et samtaleemne i familien Kørner, og reaktionen var, som



John Kørner mener ikke, at samfundet ville kunne fungere uden komplikationer. De er motoren i hans kunst.



Den dårlige økonomi, der oftest er en selvfølge for en kunstner, skræmte ikke den unge John Kørner.

den nok vil være i de fleste familier: forbeholden. Den unge John Kørner var sådan set enig i, at det var en usikker karriere, og det kunne betyde trange økonomiske vilkår. Men noget var sat i gang i hovedet på ham, og i bund og grund overtog han ikke familiens bekymring.

"Jeg har aldrig været særlig skræmt af noget eller bange for noget. Det

gjorde mig ikke nervøs, når nogen i familien sagde, at det var en svær karrierevej. Jeg ignorerer sådan noget, og det gjorde jeg også dengang. Jeg havde nogle ambitioner."

Ambitionen om at komme ind på kunstakademiet blev opfyldt i 1992. Han blev uddannet i 1998 og beskæftigede sig under – og i de første år efter – uddannelsen med både kunst og tømrerfaget. Siden er han stoppet med tømreropgaverne, ikke af mangel på lyst, men kunsten har overtaget al hans tid, og i dag bliver nogle af hans billeder solgt for sekscifrede beløb.

Så hvad er hans ambitioner og mål i dag? Et spørgsmål, der kan få en samtale med en kunstner til at stikke af helt op i de meget abstrakte luftlag. Men som gæst hos John Kørner bliver man ledt på vej blot ved at iagttage hans arbejdsplads og nogle af hans ejendele.

Dans på tsunamien

Den cykel, der til daglig fragter ham mellem hjemmet på Nørrebro og atelieret på Amager, er udstyret med et skilt på stellet: "Problem", står der. Det samme skilt sidder på hans kassevogn ude på gaden, ved dørtelefonen og ved selve indgangsdøren til atelieret, og udstillingen på Charlottenborg hedder "Altid mange problemer". Er det hans mission at fortælle om de negative sider af livet?

"Jeg ved ikke, om jeg missionerer, men hvis man fokuserer på det, der bliver benævnt som problemer i samfundet, f.eks. terror, miljø osv., og bruger det som et kunstnerisk udtryk, kan det blive benzin på motoren. Jeg er ikke sikker på, at samfundet ville fungere uden komplikationer. Jeg vil mene, at det nærmest er noget positivt. Det er en bestanddel af motoren."

Også på den kommende udstilling på

Jeg har aldrig været særlig skræmt af noget eller bange for noget. Det gjorde mig ikke nervøs, når nogen i familien sagde, at det var en svær karrierevej.

”

Charlottenborg kan gæsterne møde problemerne. F.eks. en tsunami, som Kørner har bygget. Han vil ikke afsløre, hvad den er lavet af, "men den er i hvert fald stor," siger han. På toppen af tsunamien har kunstneren anlagt et dansegulv.

"Det er en analysen af vores gøren og laden som mennesker. Det skal ikke forstås sådan, at jeg danser på kirkegården, hvis der har været et dødsfald i min familie. Det skal ikke forstås én til én. Men det er interessant, hvordan vi som en gruppe af mennesker rykker sammen, når der f.eks. har været terrorangreb, eller når nogen har mistet livet i en tsunami eller i krigen i Afghanistan. Det er interessant, om vi går ned i et sort hul eller stiller os op og danser på tsunamien."

Når John Kørner griner rigtig bredt, kan man skimte en guld tand i den ene side af munden, f.eks. når han taler om al den tid, han tilbringer alene i sit atelier.

"Nogle gange kan jeg godt drømme om at være i et fællesskab. Det kan lyde så smukt, hvis man forestiller

BLÅ BOG
John Kørner**Personligt**

Født 1967 i Aarhus.

Opvoksetpå Lolland, i dag bor han i København med instruktør og dramatiker **Kamilla Wargo Brekling** og deres tre børn.**Uddannelse**

Fra Det Kongelige Danske Kunstakademi i 1998.

KarriereModtog i 2003 et treårigt arbejdslegat fra **Statens Kunstfond** og **Eckersberg Medaillen** i 2012. Er repræsenteret på en lang række udstillinger i Danmark og udlandet, bl.a. **Tate Gallery** og **Saatchi Collection** samt **Statens Museum for Kunst**, **Arken**, **ARoS** og **Heart**.

John Kørner har engang hørt om gallerister, der skriver solgt på et værk for at hype kunsten. Den slags vil han helst være sig foruden.

sig arkitekter, der sidder sammen og brainstormer over nogle pizzaer, og pludselig er der en, der råber, "nu har jeg lige regnet ud, hvordan den skorsten skal være", og så er alle glade og går på druk," siger han.

"Det kan godt gøre mig misundelig," fortsætter han mere alvorligt. "Sådan er det ikke her. Her er kun mig."

Drivkraft i utilfredsheden

Men heller ikke det er nødvendigvis et problem af den negative slags, fortæller han også, for han har lært noget af de mange timer alene. F.eks. at være mere tilfreds med sin indsats, og er han endelig utilfreds, kan han finde en drivkraft i utilfredsheden.

"Jeg har skabt mange værker på jalousi eller misundelse. Det er udmærket brændstof. En fandenivoldskhed kan få tingene til at fungere, koste hvad det vil. Hvis jeg ser et værk, som jeg virkelig synes er godt, så tænker jeg "hvad har udgangspunktet været, og hvad er det, som er lykkedes så godt her?". Så kigger jeg på mine egne værker og tænker "kunne jeg have lavet det bedre? Ja det kunne jeg i den grad". Når jeg ser sådan et godt værk, tænker jeg "det kan også lade sig gøre for mig". Der er jeg stærkt troende," siger han, og så kan man igen se guld tanden.

JOHN KØRNER OM**KUNST OG PENGE**

"Jeg har hørt en historie om, at man på en udstilling satte 'Solgt'-mærker på, så det så ud, som om der kun var ét ledigt værk tilbage. Når det så blev solgt, fjernede man mærket på et andet maleri. Men det er at se ned på dem, der køber det. Folk, der køber kunst, følger den som regel tæt, og jeg tror ikke, man kan bruge alle de der tricks. Det er en gallerist, der prissætter mine værker og har kontakten til kunder, og jeg ved faktisk ikke, hvordan prissætningen foregår. Det kan godt være, at nogle af mine malerier bliver solgt til en forholdsvis høj pris, men jeg deler jo med en gallerist, som får halvdelen, og så tager skatten halvdelen, så er der en fjerdedel tilbage. Og det er jo ikke sådan, at jeg er en maskine. Man kan ikke bare trykke på en knap og så laver jeg et mere af samme slags, fordi det første er blevet solgt."

KUNSTVÆRKER I PRIVATEN

"Jeg har nogle af mine egne ting derhjemme, men derudover har jeg kun et par enkelte ting af andre kunstnere. Jeg samler ikke på kunst og har ingen ambitioner om at skabe en stor samling. Det er måske, fordi jeg har hænderne fulde med mine egne ting. Det tager tid at skabe sådan en samling, for man skal være vågen og gå til alle åbninger osv."

SAMTIDSKUNST

"Jeg tager begrebet 'samtdkunstner' bogstaveligt, for jeg synes, det er relevant at tage afsæt i sin samtid. Det skærper sanserne, at der er en refleksion over tiden i selve værket. Jeg har f.eks. beskæftiget mig med prostitution i nogle malerier, og jeg ville gerne bidrage med noget nyt. Mellem alle de meninger for eller i mod skulle det, jeg lavede, gerne vise en tvetydighed. Jeg ville ikke tage stilling for eller imod. Jeg ville vise, at der er nogle voldsomme vilkår for de mennesker."



**NU PÅ DANSK:
BØGER FRA HARVARD
BUSINESS REVIEW**

250,- pr. bog

Køb bøgerne på GyldendalBusiness.dk